

Rekwirante voert aan dat het Gerecht de in artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk neergelegde absolute weigeringsgrond voor merken die onderscheidend vermogen missen, juridisch onjuist en niet ter zake dienend heeft uitgelegd. In het bestreden arrest heeft het blijk gegeven van een onjuiste opvatting van het recht doordat het strengere eisen aan het onderscheidend vermogen heeft gesteld.

Bij de beoordeling van het onderscheidend vermogen zijn niet alleen de kenmerken van het merk afzonderlijk beschouwd relevant, maar ook de totaalindruk die het merk in het licht van de aan te duiden waar oproept. Dit betekent dat het onderscheidend vermogen van het aangevraagde merk niet alleen aan de hand van de verschillende bestanddelen ervan, zoals vorm, positie of kleur, moet worden onderzocht, maar ook aan de hand van de door het merk opgeroepen totaalindruk, wat het Gerecht niet heeft gedaan. Bij dat onderzoek moet bovendien in principe in acht worden genomen dat een zekere mate van onderscheidend vermogen reeds volstaat om een merk te kunnen inschrijven.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting doordat het aan het onderscheidend vermogen van het aangevraagde merk te strenge eisen heeft gesteld met een beroep op de rechtspraak inzake driedimensionale merken, die in de verschijningsvorm van de waar zelf bestaan, en inzake beeldmerken, die uit een tweedimensionale voorstelling van de waar bestaan. Die rechtspraak is niet van toepassing op het aangevraagde merk omdat dit merk niet driedimensionaal is en er evenmin sprake is van vergelijkbaarheid in die zin dat de rechtspraak inzake de andere merken ook kan gelden voor het aangevraagde merk. Anders dan de merken waarop de vermelde rechtspraak betrekking heeft, betreft het merk van rekwirante slechts een onbeduidend onderdeel van de aan te duiden waar. Een precies begrepen en wat de kleur betreft nauwkeurig gedefinieerd teken dat in verhouding tot de aan te duiden waar klein is, kan niet worden vergeleken met een merk dat volkomen uit de verschijningsvorm van de waar zelf bestaat.

Ook wanneer ervan wordt uitgegaan dat de rechtspraak inzake driedimensionale merken van toepassing is op het aangevraagde merk, geeft het arrest van het Gerecht blijk van een onjuiste opvatting van het recht. Rekwirantes merk voldoet immers aan de in de rechtspraak inzake driedimensionale merken gestelde eisen. Het wijkt aanzienlijk van de norm en van hetgeen in de branche gebruikelijk is af en vervult zijn wezenlijke functie die erin bestaat de herkomst van de waar aan te duiden. De redenering van het Gerecht over de mate van oplettendheid van het relevante publiek kan niet worden gevolgd: juist bij artikelen die niet kunnen worden gepast vóór de koop, is de consument bijzonder oplettend en hecht hij bijzonder belang aan merken. Voorts is het Gerecht niet voldoende ingegaan op rekwirantes argument dat een precies gedefinieerde kleurnuance wordt gebruikt. Voor zover het Gerecht het gebruikelijk acht dat sportkousen met een merk worden aangeduid, kan niet worden begrepen waarom een kleur die steeds weer op dezelfde plaats en in dezelfde kleurnuance te vinden is en een signaalfunctie heeft, niet kan worden beschouwd als een dergelijk merk dat kan worden ingeschreven.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije) op 2 september 2010 — Hristo Gaydarov/Direktor na Glavna direktsia „Ohranitelna politsia” pri Ministerstvo na vatrešnite raboti

(Zaak C-430/10)

(2010/C 301/21)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Hristo Gaydarov

Verwerende partij: Direktor na Glavna direktsia „Ohranitelna politsia” pri Ministerstvo na vatrešnite raboti

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 27, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 0/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG⁽¹⁾, in de omstandigheden van het hoofdgeding aldus worden uitgelegd dat deze bepaling van toepassing is, wanneer het een onderdaan van een lidstaat verboden wordt het grondgebied van zijn eigen staat te verlaten omdat hij in een derde land een strafbaar feit inzake verdovende middelen heeft gepleegd, voor zover tegelijkertijd sprake is van de volgende omstandigheden:
 - 1.1. de genoemde richtlijnbevestigingen zijn in de lidstaat niet uitdrukkelijk omgezet wat diens eigen onderdanen betreft;
 - 1.2. de door de nationale wetgever gegeven motivering voor de vaststelling van de toelaatbare doelen die met een beperking van het vrij verkeer van Bulgaarse onderdanen worden nagestreefd, is gebaseerd op verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode)⁽²⁾, en
 - 1.3. de oplegging van bestuurlijke maatregelen vindt plaats in samenhang met artikel 71 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord van 14 juni 1985, alsmede met inaanmerkingneming van de punten 5 en 20 van de considerans van verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode)?
2. Volgt uit de beperkingen en voorwaarden die gelden bij de uitoefening van het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie, alsmede uit de ter uitvoering ervan krachtens

het unierecht vastgestelde bepalingen, waaronder artikel 71, leden 1, 2 en 5, van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, gelezen in verband met de punten 5 en 20 van de considerans van verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), dat in de omstandigheden van het hoofdgeding een nationale regeling rechtmatig is, volgens welke een lidstaat aan een eigen onderdaan wegens het plegen van een strafbaar feit inzake verdovende middelen de bestuurlijke dwangmaatregel oplegt „niet het land te verlaten”, wanneer deze onderdaan door een rechter van een derde land wegens dit feit is veroordeeld?

3. Moeten de beperkingen en voorwaarden die gelden bij de uitoefening van het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie en de ter uitvoering ervan krachtens het unierecht vastgestelde bepalingen, waaronder artikel 71, leden 1, 2 en 5, van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, gelezen in verband met de punten 5 en 20 van de considerans van verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), in de omstandigheden van het hoofdgeding aldus worden uitgelegd dat de veroordeling van de onderdaan van een lidstaat door een rechter van een derde land wegens een handeling die in het recht van die lidstaat een zwaar strafbaar feit inzake verdovende middelen vormt, voldoende grond oplevert voor de vaststelling dat, om redenen van generale en speciale preventie, met name het waarborgen van een hogere mate van de bescherming van de gezondheid van anderen overeenkomstig het voorzorgsbeginsel, het persoonlijk gedrag van die onderdaan een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging oplevert waardoor een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast gedurende een toekomstige, wettelijk nauwkeurig bepaalde periode die geen verband houdt met de duur van de opgelegde straf, maar wel binnen de duur van de proeftijd blijft?

⁽¹⁾ PB L 158, blz. 77.

⁽²⁾ PB L 105, blz. 1.

Beroep ingesteld op 1 september 2010 — Europese Commissie/Ierland

(Zaak C-431/10)

(2010/C 301/22)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Condou-Durande, A.-A. Gilly, gemachtigden)

Verwerende partij: Ierland

Conclusies

— vaststellen dat Ierland, door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2005/85/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, althans door geen kennis te geven van de maatregelen ter volledige omzetting van die bepalingen in nationaal recht, de krachtens de richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— Ierland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 1 december 2007 verstreken. De termijn voor omzetting van artikel 15 van de richtlijn is op 1 december 2008 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 326, blz. 13.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (België) op 26 augustus 2010 — Ministerie van Financiën en Openbaar Ministerie tegen Aboukacem Chihabi e.a.

(Zaak C-432/10)

(2010/C 301/23)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekers: Ministerie van Financiën

Openbaar Ministerie

Verweerders: Aboukacem Chihabi e.a.

Prejudiciële vragen

a) inzake artikel 221 van het Communautair Douanewetboek